

[Nathalie Lind]

Jeg vil blot takke justitsministeren for et – synes jeg – meget afbalanceret, meget klogt indlæg i denne uhyre svære sag. Som sagt, der er også i venstres gruppe tilhængere af dette lovforslag.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Det, der kalder mig herop, er argumentationen fra nogle af de ordførere, der har talt til fordel for at bevare de nuværende regler. Der argumenteres jo på den måde, at det kan være rart, at denne hjemmel nu engang består, for der kunne opstå situationer, hvor det kunne være rart at have hjemmelen for ikke at skulle i gang med at lovgive med tilbagevirkende kraft. Jeg synes, man skal overlade den tids problemer til den tids politikere. Det kan da ikke afvises, naturligvis, at der i år 2011 eller 1993 eller på et eller andet andet tidspunkt kunne være en situation – det ved vi intet om – hvor man ville føle det på samme måde som de ordførere, jeg nævnte, nu har givet udtryk for, at det ville være rart at have sådan en hjemmel. Men det er ikke vores ansvar. Det er den tids politikeres ansvar, hvis man ønsker en sådan hjemmel tilvejebragt. Man skal ikke til den tid kunne påberåbe sig: ja men det drøftede folketinget jo i 1978 og var enige om, at denne hjemmel skulle opretholdes. Det er ikke noget, folketinget i dag bør tage et ansvar for. Det må man tage stilling til til den tid, hvis det problem nogen sinde skulle opstå, hvad det forhåbentlig aldrig gør.

Tastesen (S):

På forslagsstillernes vegne vil jeg gerne takke for modtagelsen af lovforslaget her og håber på, at alle gode gange er 3. Forslaget er jo, som det er sagt, identisk med det forslag, som en socialdemokratisk regering fremsatte i 1973, men som bortfaldt på grund af folketingsvalget i december 1973. Derefter blev det fremsat af socialdemokratiet som opposition i 1974, men bortfaldt på grund af stemmelighed, 80 mod 80. Nu må det så vise sig ved en ny prøvelse, om der er et flertal i folketinget, hvad jeg håber og tror der er, for princippet om, at dødsstraffen skal forsvinde i dansk lovgivning.

Lad mig føje til, at når det gælder den militære straffelov, så er det jo således, at der står i den militære straffelov, at ved en krigs-

afslutning bliver en dødsstraf automatisk ændret til en straf på livsvarigt fængsel. Det er min opfattelse, at lige så vel som man har et ansvar over for krigsfanger, som man naturligvis skal frihedsberøve i det omfang, det er nødvendigt, så må man kunne gøre det samme mod dem, der forbryder sig mod den militære straffelov i en krigssituation. Derfor mener jeg, at dødsstraffen i denne lovgivning ikke er nødvendig.

Når det gælder straffelovstillægget fra 1952, så er der næppe tvivl om, at man dengang ud fra en overbevisning om, at man gjorde det rigtige, stemte for denne lovgivning. Men det afgørende i vor holdning her må jo være, hvordan vi opfatter situationen nu, så mange år efter. Det er min opfattelse, at hvis der opstår en ny situation – det kan også være et svar til hr. Wilhjelm, som var inde på spørgsmålet, om man skal gennemføre en lovgivning med tilbagevirkende kraft – så må det virkelig være fremtidens politikere, som tager det ansvar på sig. Jeg mener, det er noget, man må vige tilbage for; det er noget, som giver en samvittighedskonflikt. Den samvittighedskonflikt må fremtidens lovgivere løse i en given situation, som vi absolut ikke kender – ingen siger, historien gentager sig nøjagtig på samme måde som tidligere. Det må være dem, der i en given situation står med et ansvar, der må tage det ansvar på sig. Det, vi har nu, er en anden samvittighedskonflikt. Vi vil gerne kunne tale med i koret af nationer, som har en humanistisk livsholdning, som afskyr de barbariske metoder, man bruger nogle steder med tortur og dødsstraf o. lign., og vi vil gerne kunne tale med den kraft, som situationen gør nødvendig.

Hr. Jørgen Junior bragte noget ind i debatten, som jeg helst havde set man ikke havde fremdraget. Jeg vil afholde mig fra at fremsætte en vurdering som den, hr. Jørgen Junior kom frem med, af dem, der tog ansvaret for loven med tilbagevirkende kraft i 1945. Jeg er helt overbevist om, at disse mennesker har været i en forfærdelig samvittighedskonflikt, før de traf deres afgørelse i den sag, og derfor tror jeg, at vi så mange år efter i hvert fald skal afholde os fra at anlægge en fordømmende vurdering. Jeg finder det helt unødvendigt, at vi beskæftiger os med den lov fra 1945, fordi den vil uddø af sig selv. Hvis vi tager den frem i denne forbin-